

САБОРНИК

БИЛТЕН БЕОГРАДСКЕ САБОРНЕ ЦРКВЕ
СВЕТОГ АРХАНЂЕЛА МИХАИЛА

НЕДЕЉА, 13. НОВЕМБАР 2011, ГОДИНА 13, БР. 12

У УТОРАК СЕ НАВРШАВА ДРУГА ГОДИНА ОД УПОКОЈЕЊА ПАТРИЈАРХА
СРПСКОГ ПАВЛА. ОВАЈ БРОЈ ПОСВЕЋУЈЕМО ЊЕГОВОЈ СВЕТОСТИ.

ЗВОНИМА САБОРНЕ ЦРКВЕ У НЕБО

Након више од 33 године проведене у Рашко-призренској епархији, на епископској дужности бременитој искушењима, невољама и страдањима, са навршених 76 година живота, било би извесније очекивати да ће владика Павле сводити свој животни пут и повући се, изнемогао, у молитвену тишину. Но, знајући силу његове вере, Божија га је промисао поставила пред најтежи задатак - 19 година патријарашке службе и ношења крста васколиког српског православног рода, али и иновernih, који су живели на овим просторима и ратовали против српског народа. Постигнућа Патријарха српског Павла су недогледива, почели смо да их назиремо тек по његовој кончини, како то обично бива са великим људима. Дубље и шире сагледавање биће могуће уз наша свесна настојања, очување његових завештања и поука, активно учешће у делу које је започео, као и расветљавањем недомисливих токова светске историје. Па, ипак, откривање дела које је овај земаљски анђеол и небески човек извршио на Господњој њиви остаће у многоме непојамно и будућим нараштајима.

Патријарх Павле је за изнемогли и страдални српски народ често бивао једина утеха и нада, личност којој се веровало и којој су упућивани молитвени вапаји. Његово житије, као саће богато, верни је одраз јеванђељске поуке да се сила Божија у немоћи показује. Његова вера у Господа померала је границе светова и разлицала силе раздора, смрти и зла. И поред поглаварства Црквом, доследно је следио свој монашки пут, одржавајући непрестано упалено кандило вере у својој души, без чега не би поднео тежину бремена које је носио. Остао је упамћен по једноставности, која одликује свете људе, по задивљујућем смирењу, трпљењу и благодати. Иако тих, скроман и крхког тела, Патријарх Павле је, осим у историји српског народа и Цркве, имао немерљиву улогу и на међународној сцени, као миротворац и борац за Истину и Правду. Широм света уважаван је као један од највећих духовника свога времена и један од најугледнијих Срба икада. Његово име отварало је не само врата православног, већ и васколиког света. Појавом и речју тих, у ставовима је био чврст и непоколебљив, не узмичући никад пред проблемима и искушењима,

схватајући их као своје дужности и послушања пред која га је Бог постављао. Овај смерни монах и подвижник обишао је све континенте, назван највећим путником међу српским патријарсима после Св. Саве. Проходећи просторствима света, остао је доследан и веран Христу у свему што је чинио и говорио, не размишљајући никада о себи, но следећи до краја вољу Божију. Танане телесне грађе,

имао је снажна духовна плећа, на којима је понео тешко бреме страдања свога народа, показујући нам да је Богу и искреној вери могуће заиста све.

Његова света душа је, након 95 година, отишла у наручје Господу, 15. новембра 2009. године, по примању Св. Причешћа, тек што је у већини храмова завршена Св. Литургија. Звона београдске Саборне цркве објавила су ову потресну вест, добивши затим одјек у звонима свих православних храмова Србије, Републике Српске, Црне Горе... Звон који се проносио нашим поднебесјем пројавио је и уздигао у небо истинску тугу народа због растанка са вољеним Патријархом. У Србији је настала велика и свечана тишина, која је ову тугу понела са достојанством и поносом. За тих пет дана опроштаја од Патријарха Павла, најсунчанијих, најтоплијих и најсветлијих пет новембарских дана, Небо и земља су постали једно, људске сузе и молитве сјединиле су се у једну свенародну душу, испуњену љубављу и благодаћу Божијом. Ширили су ту љубав они бескрајни редови поклоника, који су се кроз срце града, непрегледни, сливали у Саборну цркву, као под Острог. Чекали су стари и млади, болесни и здрави, верници и они који то до тада нису били, у најпунијој тишини и реду, по неколико сати, по читаву ноћ, без нестрпљења, без речи. Народ је наткрилио Патријарха љубављу и сузама, а његово тело је, иако изложено целивима стотина хиљада људи, остало непромењено, анђеолски лепог лика. За живота миротворац и ујединитељ, Патријарх Павле је и тада, под венцем небеске светлости, ујединио народ у Господу, а српска престоница је поново заживела као Богородичин град. Његова новопројављена светост је испунила ваздух и васколику творевину, преображавајући људима душе и животе. Макар тада, сви смо настојали да будемо бољи и сви смо бивали бољима.

Опело и погреб Патријарха Павла названи су највећим најтишим догађајем у историји српског народа и Цркве. Тишина којом је испраћан била је дубока, свечана и потресна, преображавајући, васкрсном снагом, тугу у радост истинског прослављења Свеца. Чудесно је било већ само пролеће које је, у позном делу новембра, заблистало градом и душама. Дан погребне био је окупан сунцем, једноставан, топао и светао, какав је био и сам Патријарх Павле. Вечност се тада пројавила кроз време, а сабрани народ постао христолик. Господ је показао да и на згариштима ових дубоко апокалиптичних времена постоје људи светог живота и чистих душа, на шта смо позвани сви...

САВРЕМЕНИЦИ О ПАТРИЈАРХУ ПАВЛУ

Нисмо изгубили патријарха, него смо добили још једног нашег заступника и молитвеника пред Господом. И то таквог који је сабирно сочиво свих Срба, и ових овде Богом посејаних и оних свугде невољно расејаних; таквог који је симбол једне епохе српског народа, испуњене поносом и страдањем. ... На почетку века болешљиво сироче, кроз које је Бог показао Своју силу и славу, као што је малом српском народу дао велики историјски карактер, а на крају века миротворац у немирним временима. Ми, дакле, нисмо изгубили Патријарха Павла, него смо добили још један узор и захтеван задатак за будућност. Светиња се не може изгубити, а без ње ми смо изгубљени. Дуг према Патријарху Павлу одужићемо уколико одважно и одговорно дамо човечне одговоре на изазове који су пред нама, и његовим идеалима подупремо нашу будућност, уколико вечношћу будемо мерили време...

Др Богољуб Шијаковић, некадашњи министар вера Србије

Оданост српског народа његовој личности, не само у Београду, у поворци дубоке привржености, већ у свим деловима света где живе Срби, једини је показатељ да се негде, у дну народног бића, сачувао негдашњи понос и живот која је одржавала српско народно самоуверење и жељу за заједничким животом. Ако и није успео да нас својом јеванђељском личношћу задржи на окупу, у незапамћено доба светског насиља над српским народом, дубоко верујем да ће, својим светачким животом у Царству небеском и пред Богом, усмерити свој народ на јединство, слогу и љубав...

Радослав Љушић, историчар

Нико у бучније време није говорио тише, а да се чуо даље, нико није говорио мање, а да је рекао више, нико у безочније доба није дужо гледао истини право у очи. Нико се за славу земаљску није грабио мање, нико се није украсио с више украса да се сваког украса лишавао. Нико није био природнији у неприроднијим приликама, нико свој ауторитет није успоставио једноставније, без вишка речи и вишка покрета...

Академик Матија Бећковић

Блажен је човек који код милиона људи побуди спонтану потребу да испоље оно добро што носе у себи.

Протојереј-ставрофор Миодраг Поповић

Тајну његове величине видим у томе што је говорио оно што је мислио и осећао, и радио оно што је говорио, и што му је зато народ веровао и разумео га. Иако високо образован, налазио је речи народске, искрене и једноставне. Пут од Саборне цркве до манастира Раковице, којим га је у немом узбуђењу пратило неколико стотина хиљада људи, младих и старих, из свих средина и свих крајева српских земаља, није био само траса ходања, постао је пут духовни, верујем, заувек...

Др Нада Милошевић Ђорђевић, професор

У ТРЕЋОЈ НЕДЕЉИ МЕСЕЦА НОВЕМБРА ПРОСЛАВЉАМО:

- 13.(31) Свети апостоли Стахије, Амплије, Урван и други с њима
- 14.(01) Свети Козма и Дамјан - Врачеви
- 15.(02) Свети мученици Акиндин, Пигасије и други с њима
- 16.(03) Обновљење храма Св. великомученика Георгија - Ђурђиц
- 17.(04) Преп. Јоаникије Велики; свештенотученик Никандар
- 18.(05) Свети преподобномученици Галактион и Епистима
- 19.(06) Св. Павле Исповедник; преподобни Варлаам Хутински

У уторак, 15. новембра, навршава се друга година од блажене кончине Патријарха српског Павла. Тога дана, у Саборној цркви ће бити служена Св. заупокојена Литургија и парастос, са почетком у 07:30. На нашем сајту постоји рубрика посвећена Патријарху Павлу и непролазним траговима које је оставио у овом храму. У продавници цркве можете наћи мултимедијалну монографију "Светлост међу нама", која обједињује текстове о животу и раду Патријарха Павла, фотографије, интервјуе, видео-снимке, беседе, проповеди и анегдоте. Такође, у продавници можете набавити и књиге посвећене животу, раду и речи Патријарха Павла.

ИЗ КЊИГЕ НАРОДНОГ СЕЋАЊА САБОРНЕ ЦРКВЕ

- Хвала ти што си нам показао пут Господњи - пут љубави. *(Весна)*
- Небо се радује праведнику, а народ молитвенику на небу. *(Софија)*
- Пастиру наш добри, моли Бога за нас. *(Александар)*
- Помози нам и даље да будемо људи. *(Душанка)*
- Хвала ти што нас обасјаваш. *(Љубица)*
- Живећеш вечно јер си знао искрено да волиш. Хвала за све. *(Виолета)*
- Вјечни свјетионик, вјечна зубља скромности, људског поштења и човјечности. *(Радојица)*
- Господе, хвала Ти на овом дару за српски народ. *(Јереј Љубиша)*
- Хвала што сте нас научили да верујемо. *(Јелена)*
- Био си и остаћеш Светлост српског народа. *(Борка)*
- Сведи не умиру... *(Велимир)*
- Хвала вам што сте дали вриједност времену у коме сте живјели. *(Божана)*
- Једва чекам да те поново видим у рају. *(Шестогодишњи дечак)*
- Ја имам 13 година и част ми је што сам вас упознала. *(Бранка са баком)*
- Његове речи значиле су мелем за наше незарасле ране. *(Породице киднапованих и убијених са Косова)*
- Светлошћу вечном зрачиш и сја заувек реч твоја тиха. *(Радојка)*
- Твоја љубав према нама је наш завет за будућност. *(Миодраг)*

Главни и одговорни уредник: протојереј-ставрофор Петар Лукић. Уредник издања: Ивана Радовановић. Тел. храма: 011/2636-684. Факс: 011/2636-566. www.saborna-crkva.com. sabornik@saborna-crkva.com. Тираж: 1000 примерака.